

Táto obluda je zlo, je ten Zlý, je lož a záhuba

„Výkrik, prýštiaci z lásky k Cirkvi“ – 15-ročná žiačka píše otrasný list o zneužívaní výučby náboženstva na rakúskych školách. Poslal nám biskup Andreas Laun

Salzburg, 13.7.2010 (kath.net) 013 712 – *Poznámka pomocného biskupa Andreasa Launa pre kath.net: „Tento list napísala 15-ročná študentka bez vplyvu zvonka, bez pomoci, napísala ho predovšetkým svojmu biskupovi a potom aj každému, kto chce naozaj počúvať! Je to výkrik, ktorý prýštiaci z lásky k Cirkvi. Smiem ho zverejniť, aby pohl srdcami zodpovedných v Cirkvi: „Prehliadanie“ a „ututľovanie“ v otázkach pravdy je dnes ešte častejšie ako v oblasti zneužívania – inak a predsa rovnako nebezpečné, ba dokonca možno horšie! Spoločenstvu v Pergame (Zjv 2,14-16) Boh mu vyčíta, že trpí mnohé herézy a varuje ho! Nás Boh bude obviňovať, že trpíme ešte mnohé iné bludy ako pergamskí kresťania, aj nás bude volať k zodpovednosti, pretože nerobíme ani to, čo by bolo možné. Tu je text listu:*

Vážený čitateľ, nezáleží na tom, kto ste, hneď na začiatok by som chcela povedať, že vám ďakujem a že sa budem za vás modliť, aj keď neviem, kto ste, či ste jednoduchý kňaz, veľmi vzdelaný človek s tromi doktorátmi, alebo dokonca pápež osobne! Pretože pred Bohom sme všetci maličkí, boháč ako aj chudobný. No my sa môžeme tak radovať, že nás tak nekonečne miluje láskou, ktorá je neopísateľná! Láskou, ktorá dokonca zvíťazila nad smrťou! Teraz sa vás pýtam – môže takejto láske niečo odolať? Nie, prirodzene, že nie. Kto sa jej stavia na odpor, pláva proti prúdu, Boh je iba láska a milosrdenstvo. No milosrdenstvo, tak povedal pán kardinál Schönborn v prednáške v Medžugorí, milosrdenstvo si vyžaduje aj istú prísnosť.

Teraz by som vám chcela povedať, prečo píšem tento list. Nepíšem ho, aby som sa ním stala slávna. Nie, ale to, čo s touto obludou, s ktorou sa dennodenne stretávam a proti ktorej musím bojovať sama, si už nedokážem dlhšie udržať pre seba. Ona je nebezpečenstvom pre Katolícku cirkev.

Najnebezpečnejšie je, že prichádza plazivo! Keby sme ju len mohli vidieť! Táto obluda je zlo, Zlý, je to lož a záhuba! A ona sa stále viac približuje. Prichádza aj zhora, od vlády. Keď zlo prikázuje zhora, čo môžeme robiť? Mlčať, aby sa nám nič nestalo? Ale ja vám hovorím, to je nesprávna cesta - mlčať a mať strach.

Dúfaj v Pána a buď SILNÝ! Aj keď to nepadne vždy ľahko, slzy, bolesti hlavy, označenie „outsider“ v triede a aj iné – to niečo stojí! Ježiš dal svoj život za nás za nesmierného utrpenia. Pritom je moje malé utrpenie iba štipkou.

Teraz by som vám, ctený čitateľ, chcela krátko porozprávať niektoré situácie z môjho života, ako sa vyskytujú dennodenne v piatej triede gymnázia. Je nás 21 žiakov, viac dievčat ako chlapcov. A z týchto 21 možno 3-4 viac ako dvakrát do roka „zablúdia“ do kostola, ako to tak pekne vyjadril náš učiteľ náboženstva! Každý deň sa ráno ozbrojujem modlitbou do boja, áno, život katolíckeho žiaka je skutočným bojom!

Ani dobre neviem, kde mám začať. Moji rodičia a ja sme experimentovali s ezoterikou. Ešte si dobre spomínam, ako sme robili cvičenie „Siedmi Tibetania“ a ako sme si stále znova odnášali nové, pestré pekné kamienky od „ženy s magickými kameňmi“. Ale potom mama s pomocou milosrdnej sestry našla cestu k Bohu. A nové priateľky vo viere jej rozprávali o Medžugorí! V roku 2000 putovala naša rodina do Medžugorja a obrátila sa! Cítili sme, že Boh je REÁLNY!

A teraz som tu a pokúšam sa žiť s Ježišom a pre Ježiša: prirodzene, že aj ja som prežila

moment „rozhodnutia“, či chcem teraz kráčať po ceste s Ježišom alebo bez Ježiša – a ja som povedala ÁNO!!!

Takže najprv niekoľko faktov o škole. Myslím si, že takmer viac ako polovica učiteľov vystúpila z Cirkvi, alebo majú s ňou už iba málo do činenia. Raz som videla staršiu učiteľku v kostole a ona sa nesmierne divila, že ja ešte chodím do kostola! Tu sa pýtam – je to normálne, som JA normálna, čo je v dnešnom svete normálne?? Čo robia mladí v mojom veku? Chľast patrí k tým najmenším veciam, myslím si.

Teraz by som vám chcela porozprávať o niekoľkých situáciách, v ktorých som veľmi trpela. Predovšetkým, preto, lebo som taká nevzdelaná a tak málo obratná v diskusiách! To jediné, o čo sa naozaj môžem pokúsiť, je milovať Ježiša celým srdcom a darovať mu svoju bytosť so slabosťami a chybami.

Raz sme na zemepise preberali tému „ženy“. Učiteľka sa nás pýtala, kde sú ženy ešte znevýhodňované okrem zamestnania. Ticho. Tu vykrikla (skutočne zakričala): Nuž predsa premýšľajte! Katolícka cirkev je najväčším nepriateľom žien vôbec!

Súhlasné mrmlanie v triede (aha, ach áno, presne, súhlasí)... a ja som si myslela: Čo? Prosím? Ja som skutočne členom takejto „ženám nepriateľskej inštitúcie“, ale nepripadáam si vôbec znevýhodňovaná! Naopak! Cítim sa nekonečne milovaná !!!!!

Inokedy sa vyskytla otázka, prečo toľkí vystupujú z Cirkvi? Cirkevné dane, nuda? Znova ticho. Jediné s čím sa Cirkev dáva do súvislosti sú dane. Peniaze, peniaze a ešte raz peniaze! Ach! Keby len mysleli na tie dobré veci! Nie, to nikto nerobí! Cirkev všetci kritizujú, predovšetkým keď „sa musí“ platiť. Myslím si, že každá organizácia potrebuje peniaze, aby prežila. Cirkvi, ktorá vlastne iba dáva, platím rada!!

Tu zvolala naša učiteľka: „Nuž pomyslite predsa na slovo konzervatívny. Teda, či to nie je konzervatívne, keď ma po rozvoze exkomunikujú?“ Bola som pravdepodobne jediná, kto si pomyslel: Nie. To má všetko svoj zmysel.

Teraz by som vám chcela porozprávať, čo do nás na „hodine náboženstva“ všetko hustia. Podľa môjho názoru je hanbou, že sa takýto cirkus ešte nazýva výučbou náboženstva a ešte k tomu rímskokatolíckeho! Máme knihu, v ktorej sa o Cirkvi naučíme málo, ba takmer nič. Väčšinu času sa učíme o iných náboženstvách, alebo o ekumenizme a ani v tom sa katolícka viera vôbec nevyskytuje!

Nuž áno, ale tým najdôležitejším a najvplyvnejším je učiteľ! Môžem vám krátko porozprávať, čo pre mňa znamenajú hodiny náboženstva?

Teda: raz sme mali vypracovať tému uznané náboženské spoločenstvá v Rakúsku v skupinách. Už neviem, či v tom bola aj Katolícka cirkev, ale jeden spolužiak sa opýtal: „Pán profesor, smieme urobiť aj Katolícku cirkev?“ Nesmierne som sa tomu tešila! Veď jeden sa o to predsa len zaujímal! No odpoveď nášho učiteľa ma šokovala: „Hmmm, nie ... nie, v tom sa predsa aj tak vyznáme, to nepotrebujeme ešte raz, to zaberie toľko času.“ To mi teda stačilo a ja som povedala: „Prepáčte, pán profesor: ak jedna skupina môže urobiť islam za 10 minút, tak snáď niekto dokáže vysvetliť aj Katolícku cirkev v krátkom čase!“ A pomyslela som si, že „v mládežníckom modlitbovom kruhu Loretto možno za 90 sekúnd vysvetliť, čo veríme, tam existuje na počiatku vždy 90 sekundové svedectvo.“

Profesor to vzdal a pokúšal sa vyhovárať, ale potom prišla téma Haiti. Učiteľ nám dal „minútu na zamyslenie“, ale nikdy by neprišiel na to pomodliť sa desiatok ruženca, alebo iba Zdravas Mária či Otčenáš. A vôbec, na hodine náboženstva sa nikdy nemodlíme ani nespievame.

Raz sme meditovali alebo robili dychové cvičenia, raz chcel robiť Qui gong či Tai či, alebo také niečo. Nikdy som sa toho nezúčastnila. Prirodzene, že sme diskutovali o Haiti, a rád nám citoval titulnú stranu novín, kde sa písalo: „Teraz už nedokážem veriť“.

Tak rada by som sa raz porozprávala s týmto učiteľom, povedala mu, ako zle sa cítim po každej hodine náboženstva, aká som smutná a doráňaná! Hovorí o Bohu, ako by to bol

vzdialený predmet, ktorý je z veľkej časti krutý a ktorý nám chce sťažovať život! Myslím si, že jeho názory nedokážem zmeniť a ani mi neprislúcha ho za to odsudzovať, ale najhoršie je: on VYUČUJE žiakov, ku ktorým sa aj tak o Cirkvi nič nedostáva a potom si zachovávajú v pamäti iba to najhoršie!

A ďalej: mali sme hodinu diskusie o kňazoch, ktorí zneužili deti. Všetci sme to mali napísať na lístok a ja som si myslela: Konečne! Môžem sa k tomu vyjadriť bez toho, že by ma pokorovali! Pretože to, že polovica triedy nechce mať so mnou nič do činenia, ma prirodzene nenecháva ľahostajnou.

Napísala som, že to je prirodzene veľká tragédia, a že to naozaj nie je v poriadku. Ale teraz nemôžeme ísť a kvôli jednému posudzovať všetkých! V očiach mojich spolužiakov sú teraz všetci kňazi przniteľmi detí! Cirkev je ZLÁ! Každý raz si idem oči vyplakať, tak ma to bolí! A nielen, že sa mám v škole zle, ja si tento smútok a zlú náladu nesiem aj domov, veď tam žijem ďalej! Môj celý deň prebieha iba tak, že křčovito uvažujem, čo by som mohla urobiť! No čo môže taký malý červ ako ja robiť proti toľkým, ktorí sú oveľa viac vážení? Stojím sama v škole, v ktorej neviem o nikom, kto by poznal mládežnícke hnutia ako Loretto alebo Totus Tuus, alebo koho by som už častejšie videla v kostole.

Náš učiteľ náboženstva je rozvedený, sviatosti, ako sa zdá, neberie veľmi vážne a Cirkev kritizuje, namiesto toho, aby ju sprostredkoval – a napriek tomu SMIE vyučovať náboženstvo? Nechápem to! Kde sú tu jasné predpisy?

Rímskokatolícky učiteľ náboženstva by mal byť skutočne katolícky a hovoriť ZA Cirkev! Mnohí napísali na lístok veci ako: „Tak nech sa faráři ukájajú sami“ alebo, „Ako to môže Boh dopustiť“, alebo, ešte horšie: „Celibát treba zrušiť!“ K môjmu veľkému zdeseniu náš učiteľ s tým všetkým súhlasil! Povedal: „Sebaukájanie by mohlo byť riešením“ a „Každý by mal mať možnosť rozhodnúť sa, či sa chce oženiť, alebo nie!“ K tomu môžem iba povedať: také niečo nekresťanské som už dlho a od nikoho nepočula! Človek bol stvorený ako MUŽ a ŽENA a sú určení, aby sa navzájom milovali! Zatiaľ čo sebaukájanie je uspokojovanie potreby svojho ega!

A celibát je jedna z najkrajších vecí, čistá a svätá! Môžem sa iba modliť a dúfať, že ho nezrušia, ako sa v triede teraz diskutuje: „Hej, hej, veď tí vo Vatikáne aj tak čoskoro zrušia.“ Či to už je tak ďaleko? Že sa MY kresťania sami špiníme, aby neveriaci ľudia ako títo znova prišli do Cirkvi? Mám vám povedať svoj osobný názor, milý čitateľ? Cirkev špinia iba tí, ktorí ju najmenej poznajú. Skutoční katolíci na nej majú sotva čo kritizovať, alebo vôbec nič. Ale títo „mudrlanti“ si nedajú nič vysvetliť a iba špinia našu svätýňu. Niekedy si myslím – nech si teda založia vlastnú cirkev! To, čo potom zostane, bude čisté víno.

Naspäť k učiteľovi náboženstva. Už som nedokázala počúvať to jeho „Ako to môže Boh dopustiť?“, prihlásila som sa a povedala som: „Pán profesor, my ľudia sme od Boha dostali dar slobodnej vôle a tak máme aj istú zodpovednosť!“ Pán učiteľ sa nakrátko zarazil a svoje slová ospravedlnil vetou: „Nuž áno, áno, ja mám tiež ten názor!“ – Mohla som sa rozrevať od hnevu! Predovšetkým preto, lebo na ďalšej hodine znova povedal: Ako to Boh môže dopustiť je nevysvetliteľné.

Vôbec je to v škole v ostatnom čase také, že sa už naozaj musím báť, keď sa objaví téma „Cirkev a viera“! Áno! Ja sa BOJÍM! Pretože potom sa vždy len nadáva a ja už nedokážem nič urobiť, iba sa možno dať do rozhovoru s niekým, kto má aspoň trocha záujem a moje odpovede považuje za logické.

Teraz by som chcela prísť k posledným a takmer najhorším témam: sviatosti, homosexualita, rozvody a pápež.

Sviatosti sme preberali raz a chcela by som sa venovať podrobnejšie Eucharistii, ktorú dostala moja skupina! Konečne niečo naozaj katolícke! Celé popoludnie som hľadala obrázky a vytlačila som aj niečo zo zázraku v Lanciane.

Vysvetlila som mojej priateľke, čo má povedať. Nemá tušenia, čo vôbec Eucharistia je. veď

odkiaľ by aj mala! Prišiel deň prezentácie! Už som sa tešila, že mojím spolužiakom niečo dám, no učiteľ zrazu povedal: „To s Hostiou si treba predstaviť obrazne. Teda to netreba brať tak vážne, tak prísne, ako to robia tí bigotní katolíci, nuž to teraz neznamená, že sa pri premenení niečo premení, to je iba symbol ako pri telefonovaní. Ten druhý tam je, ale nie skutočne.“ To mi zasadilo veľkú ranu. Čo? Čo teda učí Katolícka cirkev?? JA verím, že to je naozaj Ježišovo Srdce!

Jeho ďalšia poznámka bola: Iba prapôvodné sviatosti sú „skutočne dôležité“! Doslova povedal: „Kňazom sa aj tak skoro nikto nestáva, na spoveď tiež aj tak často nechodíme, nuž aj pomazanie chorých je proste to, čo dostaneme nakoniec a manželstvo sa často rozvedie.“

Mne sa skutočne zrútil svet. Myslím si, kto už môže zostať pokojný, keď na jeho najlepšieho priateľa všetci pľujú, zle ho vykladajú a špinia? Ja nie!

Potom prišla ďalšia hodina. Nedokážem vám opísať, aké to boli bolesti! Je to akoby človeka strkali od jedného k druhému a nikdy nenašiel pokoj! Každý deň je pre mňa zápasom, každá hodina náboženstva ma robí ešte užialenejšou a zúfalejšou. Či nikto nepočuje moje volanie? Či mi nikto nepomôže? Či nikto nespoznáva nebezpečenstvo, že všetci moji spolužiaci nadobudnú rovnaký postoj voči Cirkvi? Som jediná, ktorá považuje hodiny náboženstva za nedôstojné?!

Podľa názoru učiteľa má byť celibát zrušený. Povedal, že pápež zakazuje antikoncepciu, teda aj kondómy a to hoci kondómy sú prostriedkom proti Aids! Podľa názoru učiteľa celibát by mal byť zrušený. No nielen to: on tvrdí, že Cirkev je „zarytá“, keď ide o tému sexualita a to vychádza už od sv. Augustína. Ale ja som sa prihlásila - okamžite som to aj oľutovala - ale predsa som povedala: To som ešte nikdy nepočula, všade sa o sexualite hovorilo iba dobre! On odvetil, že ale Cirkev je staromódna v niektorých bodoch, ako napríklad čo sa týka homosexuality. Myslela som si, že dobre nepočujem. Moja odpoveď na to znela: V Biblii stojí: „Nemáš mať pohlavný styk s mužom ako so ženou, bola by to ohavnosť.“ Na to učiteľ: „Nuž áno, ale potom by sme museli brať doslova aj to, že ženu treba pri nevere ukameňovať!“ Na to som už nemala odpoveď. Už som nevládala. Iba som na neho hľadala a on na mňa. Ako dvaja bojovníci. Chcem povedať, že som sa nikdy nehádala, nikdy by som ho neurazila, no cítili sme, že on sa nevyrovná s mojimi názormi a ja sa nikdy v živote nepridám k tým jeho! Potom prebehol triedou výkrik hrôzy! „Pomoc! Aký starý že je pápež? 82? Nuž áno, tak aj rozpráva! Taký pomätenec!“ A tak sa všetko zvrhlo zlým smerom. Myslím, že po tejto hodine sa už nikdy neprihlásim. Budem mlčať, kým sa hodina neskončí. Ako rada by som mala aspoň RAZ hodinu, na ktorej sa niečo naučíme a niečo nám vysvetlia, na ktorej nám priblížia Boha. Za to by som sa ja týždeň postila.

A tak sa mi vodí deň čo deň. Na jednej hodine náboženstva za druhou. Tak rada by som sa skryla, unikla tomu, ale nejde to a nedokážem to zmeniť!

Tu končím svoj list. Nedokážem opísať všetky svoje slzy, vyjadriť svoj smútok a svoje zúfalstvo. Myslím si, že to najhoršie je - musím neustále striehnuť, aby som nezačala myslieť ako oni. -zg-